

Fracàs o victòria?

El cap em feia molt mal, la panxa em demanava vomitar i els meus sentits em cridaven que estava en perill. “Un moment...” em vaig dir, “On soc?” El llit on estava no era el meu llit, i aquella olor de net... no era pas de la meva habitació. On era? Per què em trobava tan malament? La sang se'm va gelar quan vaig escoltar la respiració d'algú molt a la vora meva. Espantada vaig intentar girar-me, però em vaig trobar amb cables i tubs que em connectaven amb màquines i sèrums. Que jo sabés, només hi havia un lloc on em podia trobar en aquests moments i em feia massa por encertar. Vaig intentar respirar per tranquil·litzar-me, però en una pantalla d'una màquina connectada a mi podia veure com els números pujaven. Com més pujaven els números, més nerviosa em posava. No podia ser, no era possible. La màquina va començar a xiular i amb aquest desagradable soroll, la persona que era al meu costat (segurament adormida) es va aixecar per agafar-me de les cames (que era una part del cos on no tenia cap cable ni tub).

- Tranquil·la, Nora, tranquil·la, soc jo, la mama.

La mare... llavors no hi havia dubte: era a l'hospital. La màquina seguia xiulant, jo no era capaç de parlar i la mare s'estava posant nerviosa.

- Petita, pots parlar? Què em reconeixes? Oh Déu meu, i si no recorda res?
- Mama... Sí que sé qui ets. Per què som a l'hospital?

La pitjor pregunta que podia fer a la mare i l'havia feta sense pensar-hi. La mare va començar a plorar i a agafar-me amb força (però sense fer-me mal) de les cames. Vaig trigar un parell de segons a entendre que havia fet alguna cosa malament, que si estava viva era per sort.

- Mama, mama por què plores? Que he fet cap cosa malament?

I la mare encara plorava. No entenia res, però vaig començar a plorar amb ella. Em feia mal veure-la tan trista i com no aconseguia comprendre que passava, no podia ajudar-la. La mare s'adonà que jo també plorava, i entengué que si ella no es feia la forta (per molt que estigués feta pols) jo no podria sortir mai de l'hospital. Perquè jo encara no ho recordava, no obstant, quan els records comencessin a tornar al meu cap, tot seria horrible i hi hauria la possibilitat que l'hospital fos la meva segona casa.

- Vida meva, tranquil·la, estic bé. Només és que has estat molt greu durant una estona i veure que pots parlar i tot això m'ha fet molt feliç.
- Però... no sembla que estiguis contenta. Més aviat sembla que vulguis amagar-te sota el meu coixí.

Els ulls de la mare es tornaven a omplir de llàgrimes, però aquest cop no van rodolar per les seves galtes ja molles. M'acaricià les cames i em feu un petó al front. Va tornar a la butaca on era abans i que jo no havia vist, però que era al meu costat. Tot i la poca llum que hi havia, podia veure la seva cara cansada. Quasi vaig ser capaç de veure els fantasmes que només ella veia. Potser era la por a perdre una filla, o potser eren altres problemes seus, que no tenien res a veure amb mi. La mare va veure que jo l'observava i em va manar dormir. No vaig trigar gaire a fer-li cas, perquè, tot i que no sabia que hi feia allà, estava molt cansada i això guanyava a la por.

Les ganes de vomitar em van despertar. Ja era de dia i la mare no era al meu costat. Tenia calor, així que amb cura em vaig treure els llençols (a la nit no m'havia adonat que estava tapada) de sobre. No sé si va ser la millor manera de recordar perquè era a l'hospital. Potser si una metgessa m'hagués dit que havia passat jo hauria estat més controlada. Però no va ser el cas, jo era sola a l'habitació, i en

treure'm de sobre els llençols, vaig veure talls als meus braços. No eren talls d'un accident, eren talls fets en llocs estratègics. Tot tenia sentit, i com la veritat a vegades fa fàstic, la situació em va guanyar i vaig vomitar a sobre meu.

Com mig minut més tard vaig trobar el timbre i vaig trucar per a que algú em pogués ajudar. Em feia molta vergonya, però més vergonya feia saber que la mare havia vist aquells talls als meus braços. Un infermer va arribar als pocs segons, i amb ell, la mare. Mentre em treien de sobre els llençols, jo demanava disculpes pel merder que havia muntat. Ell no va dir res, estava massa enfeinat. La mare, en canvi, em repetia que no era culpa meua, que si estava bé. Perquè ella sabia que jo sabia que havia passat, i tenia por, com jo, que els records em tornessin a superar.

A poc a poc anava recordant que havia passat la nit anterior. Anava entenent perquè només era la mare, perquè tenia tants cables i tants tubs connectats (no hi sobrava cap). No sabia com faria front a tot allò. Tampoc sabia que jo em curaria abans que la mare, que ella trigaria anys a superar aquella situació. Suposo que quan intentes prendre't la vida i no ho aconsegueixes és una victòria per la gent que t'estima, però tu no estàs tan segura d'això i sents que has fracassat. La lluita mai acaba, has d'estar alerta sempre, no només per tu, sinó també per la gent que et necessita quan ells no suporten la càrrega dels problemes sense resoldre.

Tot acabarà quan entenguis que no morir quan volies ser morta, és la major lluita guanyada que obtindràs mai.